

23/11/2014

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של ע', המעיד על מצבם הקשה של מטופלים בתחום בריאות הנפש שלא נמצא בפקוח הדוק די הצורך, ונתונים לחסדיהם של מטפלים שלעיתים מתעמרים בהם וגורמים נזק רב עוד יותר:

"במסגרת טיפול נפשי, הוזמנתי לאשפוז יום. אחרי תקופה יחסית קצרה, שוחררתי. במכתב השחרור הרשמי שלי, כתוב שלא שיתפתי פעולה' ושגיליתי 'התנגדות לטיפול'. זה ממש לא נכון.

מה שקרה הוא ככה: ביום הראשון שלי שם, התחברתי עם א'. א' היא בחורה ממש חמודה, שבין השאר סובלת מפיברומיאלגיה שמתבטאת אצלה בכאבי שרירים מאוד חזקים. התחברנו בהמון רמות והפכנו לחברות ממש טובות.

אני הגעתי לשם אחרי המשבר הגדול בחיי, אחרי שמאסתי בחיי. מלאה בחרדות ודיכאון. רק כדי שתבינו את הרקע, כשהייתי בת 15 אבא שלי היה אליים מילולית ופיזית כלפיי. כך שהייתי במצב מאוד שביר נפשית.

באשפוז הים, בצוות הטיפול היו שני אחים. אח אחד היה נעים ונחמד. לאח השני קראו ר'. הוא היה איש מרושע שירד לחיי המטופלים. הוא היה מאד ותיק במקום, הכיר את כולם. שנאתי אותו, והוא ידע את זה. פחדתי ממנו.

חלק מחובות המאושפזים היו להכין ארוחת בוקר וצהריים. כמובן שגם א' היתה צריכה לעשות אותן. היא התחננה שיתנו לה שתי ארוחות בוקר (שהיו לה מייסרות וקשות, אבל סבירות יחסית לצהריים). כמובן שלא נתנו לה. היא בכתה כל השבוע.

ביום של תורנות הצהריים שלה, ר' היה האח התורן. היא בכתה בהכנות, היא בכתה בהגשה. אני השתדלתי להיות שם. לא נתנו לי לעזור לה, כמובן.

בשטיפת הכלים שאחרי, הייתי איתה במטבח. לקראת הסיום, הגוף שלה פשוט קרס. אם לא הייתי שם לתפוס אותה, היא היתה נחבטת ברצפה.

הראשון שהגיע היה ר', כמובן. הוא רצה שאני אלך. לא הסכמתי, ידעתי שהוא מציק לא'. לא רציתי להשאיר אותם לבד.

במשך חמש דקות, הוא לא עשה שום דבר רפואי. הוא לא הסתכל עליה. הוא צעק עליי, הוא איים עליי. הוא הרים את היד וכמעט העיף לי סטירה. לא הסכמתי ללכת משם עד שהפסיכולוגית שלי, שהיתה גם הפסיכולוגית שלה, הגיעה למקום. רק אז הלכתי. כולם שמעו את הצעקות.

הלכתי עם א' הביתה. חיבקתי אותה והייתי איתה.

זה קרה בשבוע השלישי שלי שם. מאז הייתי בחרדות כל הזמן. פחדתי ממנו כשהוא היה בסביבה, וחייתי את הטראומה כשלא. לא יכולתי להירגע.

באיזשהו שלב, כנראה שהצלחתי לעצבן יותר מדי אנשים, ושבוע וחצי לאחר מכן, 'השתחררתי' עם הפניה לאשפוז כי הייתי אובדנית. לא היה לי לאן ללכת. חייתי את הטראומה.

זה כל הסיפור."

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המידי,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת